

dS + MAANDAG 25 FEBRUARI 2019 - CULTUUR EN MEDIA

<p>Aurelie Di Marino. Wannes Cré</p>

Aurelie Di Marino. © Wannes Cré

De dood in spiegelbeeld

THEATER Hoeveel miserie moet iemand zien voor hij uit zijn comfortzone stapt? Els Dietvorst brengt twee monologen samen in het prikkelende 'Memento mori!', waarin ze peilt naar wat ons scheidt en verbindt, oog in oog met het menselijk lijden.

ELS DIETVORST & KAAITHEATER
Memento mori! Op tournee tot 14 november
★★★★★

Filmmaker en beeldend kunstenaar Els Dietvorst ruilde enkele jaren geleden Brussel voor het Ierse platteland. Ze ging er leven tussen de schapen en pende er twee theatermonologen, *Ik ga naar mijn kippen* en *Drijfhout*. Die worden nu voor het eerst als *Memento mori!* opgevoerd door routinier Dirk Roofthoof en de jonge Brusselse theatermaker Aurelie Di Marino.

Zoals wel vaker haalde Dietvorst de inspiratie uit de marge van de samenleving. De eerste monoloog is gebaseerd op haar ontmoetingen met een Kameroense zwerver-filosoof, die in Brussel een krot betrok voor hij hardhandig werd weggejaagd. *Drijfhout* ontstond na het overlijden van haar broer, die de strijd tegen kanker verloor toen Dietvorst aan sculpturen van doodshoofden werkte.

In *Memento mori!* – Latijn voor ‘weet dat je sterfelijk bent’ – is de dood alomtegenwoordig. Roofthoof vertolkt een zelfverklaarde natuurliefhebber die achter zijn veilige raam het lijden in zijn omgeving gadeslaat. Di Marino speelt een schilder die in de kunst wanhopig haar eigenwaarde hoopt te vinden, maar te pletter loopt op haar absolute verlangens. Geleidelijk aan gaan hun grillige vertellingen elkaar spiegelen: natuurmens versus kunstenaar, passiviteit versus prestatiedrang, maatschappelijk engagement versus individuele waarheidszoektocht. Niet toevallig luidt de volledige titel van dit stuk *Memento mori! irom otnemeM*.

Koortsdroom

Wat de twee vertellers gemeen hebben, zijn de talrijke sterfgevallen in hun omgeving, die hun materialisme en concurrentiële logica confronteren met de vergankelijkheid en de eenvoud van het overleven. Alsof de cyclische levensvisie van de Ierse natuur hier clasht met het individu in zijn veilige grootstedelijke flat.

Die spanning weet Dietvorst te vatten in een zintuiglijke koortsdroom, die dankzij de precisie van Roofthoof en het frenetieke spel van Di Marino nooit de aandacht loslaat. *Memento mori!* heeft niet meer dan twee teksten en twee spelers nodig om een dik uur lang het intrigerende speelveld tussen empathie en zelfbescherming af te tasten. Het resultaat is een intens poëtisch tweeluik over medemenselijkheid dat zich niet meteen laat vatten, maar des te langer nagalmt.

GILLES MICHIELS

<p>Dirk Roofthoof. Wannes Cré
</p>

Dirk Roofthoof. © Wannes Cré

daard.be/extra/static/